

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1980	Κυριακὴ Θ' Λουκᾶ (12,16-21) 20 Νοεμβρίου 2016 (στὸ εὐαγγέλιο)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ φάρμακο τῆς φιλαργυρίας καὶ πλεονεξίας

«Ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ...» (Λουκ. 12,20)

Δὲν ἀπέχουμε, ἀγαπητοί μου, πολὺ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ κάθε χρόνο καὶ ἐορτάζουμε τὴ μνήμη ἐνὸς μεγάλου ἀγίου, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους διδασκάλους καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴ **μνήμη τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου**.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος μᾶς ἐνδιαφέρει κατὰ τοῦτο· πέθανε ὄχι ἐπάνω στοὺς θρόνους, ὅπως πεθαίνουν οἱ σημερινοὶ ἐπίσκοποι καὶ μητροπολίτες, ἀλλὰ ἐξόριστος. **Πέθανε ἐξόριστος γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν ἔλεγχο**. Διότι ἤλεγξε τὴν ἀμαρτία· ὄχι μόνο ὅταν αὐτὴ κατοικῆ μέσα στὶς καλύβες, ἀλλὰ ἤλεγξε τὴν ἀμαρτία, τὴν παρανομία καὶ τὴν ἀσέβεια ποὺ εἶχε φωλιάσει μέσα στὰ παλάτια. Εἶχε τὴ δύναμι νὰ ἐλέγξει, γιὰτὶ ἦταν ἀδέσμευτος ἀπὸ συμβιβασμούς, δὲν ἦταν κρέας καὶ νύχι μὲ τὴν παρανομία τῶν μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν. Ἥλεγξε λοιπὸν τὴν ἀμαρτία αὐτῶν, καὶ γι' αὐτὸ ἔχασε τὸ θρόνο του καὶ βρέθηκε ἐξόριστος, μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλι, μέσ' στὴν ἔρημιὰ τῆς Ἀρμενίας, καὶ ἐκεῖ παρέδωσε στὸ Θεὸ τὴν ἀγία του ψυχὴ.

Τὰ τελευταῖα του λόγια δὲν ἦταν παράπονο, γογγυσμὸς καὶ βλαστήμια· ἦταν ἄρωμα, ὅπως ἄρωμα ἦταν καὶ ὅλη ἡ ζωὴ του. Τὸ τέλος τῶν ἀπίστων εἶνε φοβερό· οἱ ἄθεοι πεθαίνουν καὶ τὰ στόματά τους ἀφρίζουν ἀπὸ κακία καὶ βλαστήμια στὸ Θεό. Τὰ τελευταῖα ὁμως λόγια τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἦταν δοξολογία· «*Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκα*» εἶπε, ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν Πλάστη.

Πέθανε ἐξόριστος βαθειὰ μέσα στὴν ἔρημο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπως πέθαναν καὶ τόσοι Μικρασιαῖτες ἀδελφοί μας κατὰ τὴ δραματικὴ **μικρασιατικὴ καταστροφὴ** τοῦ 1922.

Ἀπέθανε στὶς **14 Σεπτεμβρίου**, τὴν ἡμέρα

ποὺ ἐορτάζεται ἡ Ὑψωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε μεγάλη, ἡ Ἐκκλησία μας μετέθεσε τὴν ἐορτὴ του καὶ ἔτσι τὴν ἐπέτειο τῆς ἐκδημίας του πρὸς Κύριον τὴν ἐορτάζουμε στὶς **13 Νοεμβρίου**.

Δὲν ἐορτάζει ὁμως μόνο στὶς 13 Νοεμβρίου. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, λόγῳ τοῦ ὕψους, τοῦ μεγαλείου του καὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ κύρους του ὡς διδασκάλου ὅλης τῆς Χριστιανοσύνης, ἐορτάζει καὶ ἄλλοτε. Ἐορτάζει στὶς **27 Ἰανουαρίου**, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τριάντα χρόνια μετὰ τὴν κοίμησί του, τὰ ἀγία του λείψανα μεταφέρθηκαν στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ βγῆκε ἔξω ὅλη ἡ Πόλις γιὰ νὰ τὰ ὑποδεχθῆ καὶ νὰ τὰ προσκυνήσῃ. Ἐορτάζει ἐπίσης στὶς **26 Φεβρουαρίου**, ποὺ εἶνε ἡ ἐπέτειος τῆς χειροτονίας του, ὅταν ἔγινε ἐπίσκοπος, ὄχι γιὰτὶ τὸ ἤθελαν οἱ μεγάλοι ἀλλὰ γιὰτὶ τὸ ἤθελε ὁ Θεός. Ἐορτάζει ἀκόμα στὶς **30 Ἰανουαρίου** μαζί μὲ τοὺς ἄλλους δύο μεγάλους διδασκάλους καὶ οἰκουμενικοὺς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν Μέγα Βασίλειο καὶ τὸν Γρηγόριο τὸν Ναζιανζηνό. Ἐορτάζει τέλος –μοναδικὸ φαινόμενο– **κάθε Κυριακῇ** καθὼς καὶ κάθε φορὰ ποὺ λειτουργοῦμε. Γιατί; Εἶνε ὁ μόνος ἅγιος ποὺ τὸ ἀπολυτικίό του ψάλλεται στὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας, διότι αὐτὴ ἡ Θεία Λειτουργία, ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς...*» μέχρι τέλος, εἶνε κυρίως ἔργο τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἅγιος ἱεράρχης, ποὺ ὅλους ἑμᾶς τοὺς κληρικοὺς νὰ μᾶς μαζέψῃς, ἀπὸ τὸ διάκο μέχρι τὸν πατριάρχη, δὲν κάνουμε οὔτε τὸ νυχάκι του, αὐτὸς ὁ ὄντως **Χρυσόστομος**, εἶπε ἓνα μεγάλο λόγο. Τί εἶπε· **Δὲν εἶνε Χριστιανὸς αὐτὸς ποὺ δὲν πηγαίνει στὴν ἐκκλησία**. Πρόβατο, ποὺ τὴ νύχτα μένει ἔξω ἀπ' τὸ μαντρί, κινδυνεύει νὰ τὸ φάῃ ὁ λύκος· καὶ

ὅποιος Χριστιανὸς φύγη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, τὴν εὐλογημένη μάνδρα ποὺ φρουροῦν ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, καὶ μείνη μακριὰ ἀπὸ τὰ ἅγια τῆς μυστήρια, θὰ τὸν καταφάγουν οἱ νοητοὶ λύκοι.

Εἶπε ἀκόμα ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὅτι πρέπει νὰ πηγαίνουμε στὴν ἔκκλησία, γιατί **ἡ Ἐκκλησία εἶνε φαρμακεῖο**: ἔτσι λέει. Ἡ Ἐκκλησία εἶνε πνευματικὸ φαρμακεῖο. Καὶ ὅπως στὸ φαρμακεῖο πηγαίνουμε καὶ παίρνουμε διάφορα φάρμακα –καὶ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ κοστίζουν πανάκριβα–, φάρμακα γιὰ τὶς διάφορες ἀσθένειες, κατὰ παρόμοιο τρόπο πρέπει νὰ ἐρχώμαστε στὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ παίρνουμε τὰ πνευματικὰ φάρμακα. Γιατί ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀσθένειες τοῦ σώματος ὑπάρχουν καὶ ἀσθένειες τῆς ψυχῆς, ποὺ εἶνε ἀπείρως πιὸ σοβαρὲς ἀπὸ τὶς ἀσθένειες τοῦ σώματος.

Φάρμακα λοιπὸν παρέχει ἡ Ἐκκλησία στοὺς ἀρρώστους. Θέλετε παράδειγμα; Μιὰ κακία, **μιὰ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς** χειρότερη κι ἀπὸ τὸν καρκίνο, πλήττει ὄχι τόσο τὰ φτωχαδάκια ὅσο τοὺς πλουσίους, τῶν ὁποίων τὴν εἰκόνα ἀνάγλυφη ζωγραφίζει σήμερα τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Ποιὰ εἶνε ἡ κακία αὐτή; Ἄν ἀπὸ τὰ οὐράνια κατέβαιναν στὴ γῆ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι καὶ μέσα ἀπ' τὶς καρδιὲς ὄλων, δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, ἔβγαζαν αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἀγκάθι, τότε θὰ εἶχαμε εἰρήνη γιὰ χιλιάδες χρόνια, καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχαν πλέον «*πόλεμοι καὶ ἀκοαὶ πολέμων*» ὅπως περιγράφει ἡ θεία ἀποκάλυψις (Ματθ. 24,6. Μάρκ. 13,7). Ποιὸ εἶνε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἀγκάθι, αὐτὸς ὁ καρκίνος, καὶ ποιὸ εἶνε τὸ φάρμακό του;

Ἡ ἀσθένεια αὐτή, ὅπως τὴν περιγράφει σήμερα τὸ ἀθάνατο εὐαγγέλιο –ποὺ «*ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, ὁ δὲ λόγος τοῦ Κυρίου οὐ μὴ παρέλθῃ*» (Ματθ. 24,35. Μάρκ. 13,31. Λουκ. 21,33)–, τὸ ἀγκάθι, ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἡ φοβερή, εἶνε **ἡ φιλαργυρία καὶ πλεονεξία**: ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀχόρταγος. Τὰ δέκα ἑκατομμύρια θέλει νὰ τὰ κἀνη εἴκοσι, τὰ εἴκοσι νὰ τὰ κἀνη σαράντα... καὶ δὲν θὰ ἡσυχάσῃ ἀκόμα κι ἂν ἔχη ἀποθηκὲς μὲ τσουβάλια χρυσάφι.

Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ φάρμακο; Ἄ κόσμε κόσμε! δὲν ἔχεις αὐτιά. Ἔχεις αὐτιά ν' ἀκούῃς στὰ ραδιόφωνα τὰ αἰσχρολόγια τοῦ κόσμου, ὅλους τοὺς ἀπατεῶνες καὶ ψευδοπροφήτες, μὰ δὲν ἔχεις αὐτιά ν' ἀκούσῃς τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο. «*Ὁ ἔχων ὄτα ἀκούειν ἀκουέτω*» (Ματθ. 11,15 κ.ά.). Ἄν οἱ ἄνθρωποι εἶχαν αὐτιά καὶ ἂν διάβαζαν, τὸ φάρμακό τους εἶνε μέσα στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Εἶνε σὰν βροντὴ. Ὅπως τὸ καλοκαίρι πέφτει ξαφνικὰ βροντὴ κι ἀστράφτει ὁ οὐρα-

νός, ἔτσι καὶ μέσα στὴ ζωὴ τῶν πλουσίων, τῶν πλουτοκρατῶν, ποὺ σὰν τὶς βδέλλες ρουφᾶνε τὸ αἷμα τῆς ἀνθρωπότητος, αὐτῶν τῶν πλουσίων καὶ πλεονεκτῶν ποὺ εἶνε ὁ ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα ἐχθρὸς τῆς εὐημερίας καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, μέσα στὴ ζωὴ τους θὰ ῥθη ξαφνικὰ ἡ βροντὴ κ' ἡ ἀστραπή, θὰ παρουσιαστῇ ἀπὸ πάνω τους μὲ τὸ ξεγυμνωμένο σπαθί του ὁ ἀρχάγγελος, καὶ τότε θ' ἀκουστῇ μέσ' στὴ νύχτα, μέσα στὰ ὄργιά τους, μέσα στὰ πάρτυ καὶ τὶς διασκεδάσεις τους, μέσα στὰ παλάτια καὶ στὴν ἀκόλαστη ζωὴ τους, **ἡ βροντὴ τοῦ Θεοῦ**. Ποιὰ εἶνε ἡ βροντὴ τοῦ Θεοῦ; «*Ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας τίνι ἔσται;*» (Λουκ. 12,20). Τί λόγια φοβερὰ εἶν' αὐτά, ποὺ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσῃ κανεὶς!

Φάρμακο λοιπὸν εἶνε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Σωτῆρος ποὺ ἀκούσαμε σήμερα. Φάρμακο εἶνε καὶ ἡ σκέψις ἡ ἄλλη, ὅτι: Μὲ τὰ λεφτά σου, ἄνθρωπε, ὅλα μπορεῖς νὰ τ' ἀγοράσῃς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, μὰ **ἓνα πρᾶγμα δὲν μπορεῖς ν' ἀγοράσῃς, τὴν εὐτυχία**. Δὲν μπορεῖς νὰ παρατείνῃς τὴ ζωὴ σου οὔτε μιὰ ὥρα. Ὅταν χτυπήσῃ καμπανάκι κι ὁ ἄγγελος ζυγίσῃ τὴ ζωὴ σου καὶ γράψῃ ἀπάνω μὲ πύρινα γράμματα «τέλος», δὲν μπορεῖς νὰ προσθέσῃς οὔτε ἓνα δευτερόλεπτο. Μαῦρα φτερά, σὰν τοῦ κόρακα, θ' ἀπλωθοῦν ἀπὸ πάνω σου γιὰ ν' ἀρπάξουν καὶ νὰ ρίξουν στὰ τάρταρα τοῦ ἄδου μιὰ ψυχὴ πού, κι ἂν ἀκόμα δὲν ὑπῆρχε κόλασις, θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ κόλασις, γιὰ τέτοια ἀνθρωπόμορφα θηρία ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ σπλαχνιστοῦν καὶ νὰ ἐλεήσουν κανένα.

«*Ἄφρον...*» τὸ φάρμακο τῆς φιλαργυρίας καὶ πλεονεξίας εἶνε αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ μας, **ἡ μνήμη τοῦ θανάτου**.

Ἀδελφοί μου· ζῆ μέσα μας ἡ φιλαργυρία, ζῆ μέσα μας ἡ πλεονεξία, ζῆ μέσα μας ἡ ἀπληστία, ζῆ μέσα μας ἡ ἀσπλαχνία, ζῆ μέσα μας ἡ **σκληροκαρδία**, ζῆ μέσα μας **ἡ φιλαυτία**, ζῆ μέσα μας **ἡ ἰδιοτέλεια**, ζῆ μέσα μας ἡ βλασφημία, ζῆ μέσα μας ὁ γογγυσμός, ζῆ μέσα μας ἡ ἀχαριστία, ζοῦν ὅλα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ.

ᾠ ἀδέρφια μου, πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπίγεια καὶ πρόσκαιρα, πάνω ἀπὸ τὰ χρήματα, πάνω ἀπὸ γυναῖκες, πάνω ἀπὸ ἔρωτες, πάνω ἀπὸ ἀστέρια, πάνω ἀπὸ ὅλο τὸν μάταιο κόσμο, εἶνε Ἐκεῖνος, εἶνε Ἐκεῖνος· εἶνε ὁ Κύριος. Ὁ Χριστός, αὐτὸς ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας. «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν αὐτῷ τῷ βασιλεῖ τῶν αἰώνων*»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**